

Sygn. akt I C 430/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Marcin Rozmus
Protokolant:	stażysta Katarzyna Piecuch

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 r. w Rybniku

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko M. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 7914,67 zł (siedem tysięcy dziewięćset czternaście złotych 67/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej M. K. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 2117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 430/19

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 3 października 2019 r.

Powód E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 7.914,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia pozwu tj. 31 stycznia 2019 r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Na uzasadnienie żądania wskazał, iż pozwana zawarła z poprzednim wierzycielem umowę pożyczki. Powód nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 kwietnia 2018 roku. Pozwana nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umowy wobec czego powód wypowiedział umowę i z dniem 2 listopada 2018 roku całość wierzytelności stała się wymagalna.

Nakazem zapłaty z dnia 15 lutego 2019 roku Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana w ustawowym terminie złożyła sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości o oraz zwrotu kosztów procesu. Wskazała, że powództwo nie zostało wykazane albowiem przedłożone dowody zostały złożone w sposób niekompletny. Nadto powód nie wykorzystał prawnej możliwości polubownego przesądowego załatwienia sporu.

W piśmie z dnia 21 czerwca 2019 roku powód wskazał, że w myśl postanowień umowy pożyczki brak wpłaty wymagalnych rat spowoduje po wypowiedzeniu natychmiastową wymagalność całej kwoty pożyczki. Pozwana była informowana o zaległościach w płatnościach. Nadto pozakodeksowe koszty kredytu w całym okresie kredytu zostały naliczone zgodnie z postanowieniami ustawy o kredycie konsumenckim.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i pozwana zawarli umowę pożyczki nr (...) kwoty 4.000 zł płatnej do dnia 20 września 2020 roku. Pożyczka obejmowała 30 rat płatnych miesięcznie począwszy od dnia 20 kwietnia 2018 roku do dnia 20 września 2020 roku. Rzeczywista stopa oprocentowania wynosiła 96,84%. Całkowita kwota do spłaty określona została na 8.537,40 zł na którą składały się: 4.000 zł tytułem kwoty udzielonej pożyczki, 3.999 zł tytułem prowizji, 537,50 zł tytułem należnych odsetek. Pozwana tytułem spłaty pożyczki wpłaciła 570,16 zł.

(umowa pożyczki ratalnej k. 14-25)

Dnia 4 kwietnia 2018 roku pomiędzy E. C. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. została zawarta umowa sekurytyzacji w wykonaniu łączącej strony umowy o współpracy z 30 marca 2018 roku. Na mocy tej umowy wierzytelności określone w załączniku stanowiącym zestawienie wierzytelności zostały przelane na powoda, w tym wierzytelność wobec pozwanej z umowy nr (...) z dnia 20 marca 2018 roku.

(umowa sekurytyzacji k. 54-67, umowa o świadczenie usług pośrednictwa finansowego k. 68-77, zawiadomienie o przelewie k. 8-9)

Pozwana z tytułu spłaty pożyczki uregulowała 570,16 zł. W piśmie z dnia 20 sierpnia 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia w kwocie 862,29 zł stanowiącego zaległe raty za czerwiec, lipiec i sierpień 2018 roku do dnia 30 sierpnia 2018 roku pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki.

(wezwanie do zapłaty k. 10-11)

Pismem z dnia 18 września 2018 roku umowa pożyczki została rozwiązana przez wypowiedzenie z uwagi na istnienie zaległości w spłacie rat na 870,76 zł z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

(wypowiedzenie umowy k. 12-13)

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane wyżej dowody uznając je za wiarygodne, albowiem tworzą zwartą i logiczną całość, a pozwana ich nie kwestionowała. Pozwana co prawda wskazywała, że materiał dowodowy jest niekompletny jednak powód w zakreślonym terminie dostarczył wszystkie dokumenty dotyczące łączącej strony stosunku prawnego.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych oczywistym jest, iż strony łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

Wierzyciel pierwotny (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przełał przysługującą mu wierzytelność na rzecz powoda, co było zgodne z prawem w oparciu o obowiązujący reżim prawny. W myśl art. 509 k.c. bowiem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W ocenie Sądu powód należycie wykazał swoją legitymację czynną.

Poza sporem było, że pozwana w rozpoznawanym stosunku prawnym posiada status konsumenta w myśl przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny. Dlatego zastosowanie znalazły tu przepisy o kredycie konsumenckim.

W myśl regulacji art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1662 z późn. zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Roszczenie zatem należało rozpatrywać pod kątem zgodności umowy pożyczki z 20 marca 2018 roku z regulacjami powołane wyżej ustawy, a w szczególności zasadności określonej w niej wysokości opłaty operacyjnej.

W ocenie Sądu umowa została skonstruowana zgodnie z regulacjami ustawy z 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz.1081). W myśl tej ustawy z umowy wynikać winno jasno jakie opłaty wiążą się z jej zawarciem. Zdaniem Sądu w omawianej sprawie wymóg ten został spełniony. Pożyczka została sformułowana w sposób wyraźny i czytelny. W jej treści wyszczególniono wszystkie kwoty składające się na całkowity koszt pożyczki, w tym koszt prowizji. Przepisy o kredycie konsumenckim zawsze przewidywały możliwość pobierania przez pożyczkodawców od pożyczkobiorców innych opłat, niż odsetki. Dlatego w ocenie Sądu nie można uznać, że samo żądanie opłaty operacyjnej jest niezgodne z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Z umowy wynika, że prowizja jest pobierana za udzielenie pożyczki, a zatem nie można przyjmować, że nie wyjaśniono tego pojęcia bądź że strona powodowa powinna spełnić jakieś dodatkowe świadczenie z tego tytułu. W chwili zawarcia umowy konsument wiedział o tym, że zostanie ona pobrana i znał jej wysokość. Nie ma zatem podstaw, aby w zakresie, w jakim pobranie tej prowizji dopuszcza ustawodawca, uznawać jej pobranie za sprzeczne z prawem i/lub zasadami współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 grudnia 2018 r., II Ca 2351/18, Lex nr 2638966), jak również by uznać, że sama wysokość opłaty stanowiła klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ i in. k.c.

Zgodnie z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) pozaodsetkowe koszty nie mogą przekroczyć sumy dwóch składników: 25% kredytu (część stała) oraz 30% wartości kredytu w skali roku (część zmienna zależna od czasu trwania umowy). W omawianej sprawie kwota pożyczki wynosiła 4.000 zł, zaś umowa obowiązywać miała 30 miesięcy od jej zawarcia, co daje 900 dni. Tak wyliczone pozaodsetkowe koszty w niniejszej sprawie mogłyby wynosić więc maksymalnie 8.449,55 zł. Wobec czego pozodsetkowe koszty mieściły się w kwocie żądanej w pozwie.

O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek (jeśli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe) za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Datę wymagalności roszczenia stanowiła data wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana przegrała proces w całości dlatego obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty. Na zasądzoną kwotę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 300 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie

1800 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015r., w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu, tj. 15 lutego 2019 roku.